

Rodina Petra Běla

Roman ze života českých farmářů v Westrasce.

Nedal jsem se dvakrát pobízet. Byly opravdu již suché a měkké jako hedvábí. Myslím, že jsem v nich nechal ruku děle, nežli se slušelo — nepozorovala toho. Intimnost její žádosti nebyla mně dokonce protivná ani divná — ba vřelo z ní na mne neodolatelné kouzlo venkovské nestrojenosti.

— A kdybyste chtěla, mohl byste mě i zaplést. Umíte to? —

— "Pokusím se."

— Tedy počkejte, rozčímnu si dříve vlasy a nyní zapléte každou stranu a třech pramínkůch. —

— "Ano — víra, naděje a láska. Tak jsem to slyšel jednou od ciganů. Na to se přej při pletení o třech pramínkůch musí myslet, aby majitelka vlasů měla v životě štěstí."

— Chci mít štěstí. Avšak kdo si to má myslet — já nebo vy? —

— "Opravdu nevím, ale myslíte si to raději vy a já vám k tomu podám výklad."

— Tedy? — pravila Anežka, přes rámě upevňují na mne tážavě své velké jasné oči.

— "Tedy předně: musíte všemu věřit, co vám řeknu — jako na příklad, že se mně líbíte."

Anežka oči náhle sklopila, mezi obočím naběhla jí vráska, ale její usměvaví se ústa prozrazovala, že se nehnevá.

Mělel jsem; a mlčel jsem dlouho, čekaje, až promluví sama, neboť jsem byl jist, že svou zvědavost nepřemůže.

— To je všechno? Co děláte? — tázala se konečně.

— "Za druhé, musíte doufat, že všechno dobře dopadne."

— To je poněkud neurčité; nu ale za to trochu způsobnější nežli to první, — řekla Anežka hlasem, v němž, nemýšleli-li jsem se, znělo oosi jako zklamání. Věděl jsem ze zkušenosti, že ženy, i když jim jsme lhostejní, slyší rády z našich úst slova, obsahující necht i sebe skrytější útok na jejich srdce neb aspoň samolibost.

Opět jsem dlouhou chvíli mlčel.

— Vy mne trýzníte! — dupla si, — a za třetí?

— "Výklad o víře a naději týkal se vašich myšlenek. Dovoďte, aby výklad o lásce týkal se zase myšlenek mých."

— Nebude-li to zase nic nezpůsobného, dovoluji.

— "Tedy za třetí, mám veliký strach, abych se do vás nezamiloval. Tak, a copy jsou už hotovy."

— Té starosti vás ráda zbavím, — řekla polo vážně, polo žertem. — Shledáte mne tak zlou, že vás na věky přejde všechna láska ke mně. Budu-li jen trochu moci, potrýzním vás tak důkladně, že vám i sama moje přítomnost bude nepohodlná. A nebudete smět si nikomu ani postěžovat, ani od nás na ten vrub — odejít, leda až... až se vídám. Jste srozuměn? —

A nečekaje ani odpovědi, dodala: — A teď, když jste mne zde zavřel, postarejte se, abych se odtud dostala ven. —

Bylo očividné — ranil jsem její samolibost.

Chytil jsem se rukama za týž trámec co dřívě, a podívno, jedním výšvihem stál jsem na plotě a druhým přehoupl se na druhou stranu.

Paní Bělová nás už v jídelně očekávala. Usmívala se. Již se mně nezdála tak zaraženou a bázlivou jako večer večer.

— "Kde je Karel a pan Běl?" tázala jsem se.

— Karel už je na poli od časně rána. Snídaní si varívá sám; nečebe, aby kdokoliv k vůli němu časně vstával. A Petr šel s puškou do lesa vřít na psy — trhájí nám prasátka. Natrážil na ně za ochranou otrávené maso, ale není to nic platné; skoro denně se nám strácí po jednom prasátku. Jsme z toho už zoufalí. Ovšem, má to své dobré stránky. Petr je náruživý honec, a tu z nedostatku jiné zábavy střílí cizí psy. —

To bylo pro mne sklamaní; myslil jsem, že zde na západě je zvíře hojnost.

Paní Bělová, jako by uhlodla mě myšlenky, dodala: "Na fees adežují se divoké kachny, ale ty jsou pro Indány. Ani bych na ně Petra nepustila, aby ho některý z maty neastřelil. Zajímá je zde málo. Každý farmářský synek má

bouhačku a střílí po nich. Ale proč jste, děti, taková zaberaně! Dívala jsem se na vás oknem, když jste šli přes dvůr a měla jsem radost, jak vám to slušelo. Skoda na stokrát, že —"

Věděl jsem, co chtěla říci, a také Anežka to věděla. Zapálila se do temna a máje nejspíše strach, aby paní Bělová opravdu nedopověděla svou myšlenku, vysla jí raději sama vatře a řekla: "Ale, maminko, vždyť víte, že jsem spokojena."

Jak pyšně a sebevědomě to pronesla! To měl být počátek něčeho trýznění. Nemohl jsem to tak nechat a prohodil jsem jen jako by náhodou: "Ano, slečna je ve vše spokojena — zdá se, že její štěstí jest úplné."

Anežka kousla se do rtů. Paní Bělová, považuje můj výrok za naprostý zmar svého snad tajného přání, pravila konejšivě: "Vždyť jsem to takhle nemyslela! Já jen bych ráda, aby také on (míně mně) měl nějaké potěšení. Neče snad najde. Tule je Fanyuka Červených, jedinká dcera, a farma nezadlužená, vám opatřená. Její otec jen jen se třese, aby jí dobře vydal."

"Ale, maminko, vždyť je přilipoplá!" namítala Anežka, ale hned se oprávil a dodala: "Ne vzpomněla jsem si, že byste si ji mohl vyveřičit."

Paní Bělová jmenovala ještě několik děvčat z okolí. Všechny ty nevěsty byly dědičím po Karlovi. Rozhodl jsem se, že zůstanu při Fanyuce Červených. Dobromyslná paní Bělová nabídla se, že tam ihned vzkáže. A proti mému nadání i přání také vůli svou provedla.

Kapitola smíšená.

Staří Bělovi i Karel přestali mě považovati za svého hosta. Zaujal jsem k nim poměr naprosto přirozený — byl jsem členem rodiny, a proto přestali mně prokazovati onu zvláštní pozornost, jaká věnuje se lidem, přisedlím na krátkou jen návštěvu. Každý z nich měl své vlastní starosti — bylo potěbí, abych si rovněž nějakou opatřil.

Petr Běl s dýmku v ústech a puškou na rameni obcházel farmu, tu i tam zakřákal kolem v plotě, zdali není shnilý, odhadoval od oka váhu krmných volků, počítal prasátka a jednou denně chodil mezi ně s velikou provízkou, uvázanou kolem beder a plnou kukuřičných kláš, které mezi ně rozhazoval. Ostatní potravu štetináčci našli si na pastvě a v lese, který vyčistili od chřestýšů, jejich prý tam bývalo veliké množství. Za dne, kdy slunce pražilo, vyhřívaly se ty hnědé a temné pruhované potvůrky na přerých, porostlých řídkou ostřicí, svinuté do kotouče, v jehož středu chvěl se chřestivý jejich očásek, vydávající zvuky ne nepodobné vrzání armády evrčků. Slunce je hladilo svými teplymi paprsky — předly si pod jejich dotykem jako spokojení kocouři. Tak ležely bez pohnutí, dokud slunce nezapadlo nebo nepřiblížil se nějaký živočich, kdy rázem a silou svých svalů se vymrštily proti domnělému nepříteli, aby ho uškrtly, načež odplazily se líně do svého brolhu. Mají ve svých zubech dosti jedu, aby usmrtily i koně. Později, když už jsem se naučil držet se v sedle, nejednou se mně událo zastřelit chřestýše, an slunil se na samé stezce. Mohl jsem se spolehnouti na svého koně — zastavil se před chřestýšem na několik kroků, odkřoval a nechtěl se hnouci z místa. Jako trofej uřízl jsem pokaždé hadu chřestýše. Anežka říkala, že chřestýš se jednou do roka svléká, při čemž, jako jeden parohy, odhazuje i chřestidlo — kdybych přý uměl hledat, mohl jsem si uškrtnout pračku. Při tom se pokaždé potouchele usmála. Poštěstilo se mně jednou opět ulovit korist. Přivázel jsem jí k zabracce sedla a přinesl jí ukazat Anežce. Zblabila jako hřída — štitla se každého plazu. Prošla mně, abych toho posrubež neuznala. Petr Běl ujišťoval, že nejlepší lékem proti chřestýšům jedu je důkladný doušek nefalšované whisky. Měl ji pokaždé málo spábitou láhev při sobě, kdykoliv si vysel na obhlídku farmy. Přinášel ji

pokaždé prázdnou: "Její, to jsem potkal chřestýšů!" říkával.

— A uškrtl vás některý, strýčku? — tázala jsem se ho jednou.

— "Chřestí, chřestí, hochu! Ale já jsem na ně vyzrál. Napil jsem se pokaždé napřed. Když viděl, že jsem už proti nim obrněn, odtáhl s dlouhým nosem." A starý Petr svalil se na pohovku, a za chvilky ozýval se v jídelně jeho zdravý chraptot, dokud paní Bělová jim nezatřásla a neřekla, že oběd už je na stole. Po obědě nový doušek z větší láhve v kredenci a opět hodinka spánku. Petr Běl ještě na vejmínku nebyl a přece už ho užíval. Nikdo mu pohodil a spokojenost nezavířel — všichni ho etili a milovali. Mezi ním a Karlem bylo sice stále jakési napjetí, které však nevyházelo ze srdce, nýbrž z různosti povah. Paní Bělová připravovala Petra na budoucí věci. Přimlouvala se za Karla i za Bessie a dávalo se jí potud, že Petr dobrovolně zabručel a zaklel: "Hromský kluk, kdyby přišel a řekl: táto, chei se oženit, řekl bych a Pánuobhem. A to si postaví hlavu a myslí si, abych já ho poslouchal, anebo dokonce klekl před ním na kolena a prosil ho za odpuštění, že stouhá na svém otcovském právu. Otčovském! Pěkně otcovském! Vždyť jsem mně neřekla, nežli "náš starý."

— Nic zlého tím nemyslí. Naučil se tomu ode mne. Konejšila ho paní Bělová, — vždyť já té takhle jinak nezavím. —

— "Prosím tě, neomlouvej ho. Víni, co mu vřelá mozkem — je to naše závěť."

— Tak mně to připadá, Petře, že jsi tu závěť zbytečně máš nastrožil. Je to nyní tím zbytečnější, jelikož nyní sám uznáváš, že Karel lepší ženy nežli Bessie ani nedostane. A potom se mně ani nezdá, že bychom měli právo Karla vydělovat i kdyby na kránsně byla nám jeho nevěsta po chuti. Farma je přece po právu —

— "Moje," přerušil ji Petr. "A už o tom ani mluť."

— A mně podle zákona patří třetina, — pravila paní Bělová s mírnou vzdorovitostí. — a jelikož dr. Van Linden se Anežčina podílů vzlává, postoupím jí Karlovi."

— "Oho! Ještě jsem neumřel, ani se nedal s tebou rozvést!" zasmál se Petr Běl a přistoupil k paní Bělové, otočil kolem ní své rámě a laskavě dodal: "Tolik přece pochopíš, že nemohu si před Karlem zadat a nechat ho jednat, jako bych tu byl pátým kolem v vozu. Neopjeví-li ke mně trochu té synovské úcty před svatbou — zůstanu někou i po svatbě a pak i jeho nevěsta, byt i byla sebe lepšího srdce, navykne si nás obou nevážit. Běží tu o tebe jako o mne. Nemám nic proto tomu, že jsi mu sama vyšla vstříci; ale mne nepokojuj a popros ho, aby se sám ke mně přiblížil."

— Poprosím, Petře, — řekla paní Bělová. — A vy mně pomůžete, pravda? — pravila ke mně.

— "Lituji, že při nejlepší vůli nemohu. Karel mně nedovolí, abych se vkládal do jeho věci. Znáám ho." řekl jsem pevně, neprozradiv ovšem, odkud jsem čerpal zkušenost. — "Spoléhám, paní Bělová, na vás a na náhodu."

Ano, žádoucí náhoda později přišla — náhoda, jaká v osudech Bělovy rodiny mohla přijít jenom jednou...

Paní Bělová nikam nevyházela. Zdržovala se buď v kuchyni nebo kdykoliv zazněl zvonek, odbíhala do krámy, a několikráte za den vidal jsem ji zacházeti do starého roubeného baráčku, jenž zároveň s obydlím tvořil dvě strany zahrádky pro květinu a zeleninu, a tu pokaždé zavírala za sebou náček a jediné dvéře. Na šňůře, natažené mezi dvěma sloupky před samým baráčkem, sušilo se celý den několik hrubých českých oděvů se životem. Nikoho jsem se netázal a nikdo mi to neřekl, kdo tam bydlí, a přece jsem to věděl. Staří a ani mladí nikdy slovem neuvádili s ubohou, bílou zhytelkou baráčku — Ludmilu. To prádlo na šňůře svědčilo až příliš výmluvně, že ji nemohu mít ve svém vlastním příbytku. Anežka nikdy k sestře nevházala. Ona jen spatřovala zahrádku, hrála si s jeleny v ošlově, strojila se, vyřívala a odpoledne hrála na piano ve přítomnosti salonku, vyráběním vkusně a prostě několika fotografemi jejích známých, indi-

anskými raritami, jako jsou pernaté nášeňky, špy, wampumy, mokasinky s ornamentem z pestrých korálků a prošíváné tenkými barevnými řemínky, jelení parohy, bůvolí, jako černý diamant lesknoucí se rohy, nádobky a pitvorné poděbky, řezané z červeného, tvrdého jílů — učiněné to indiánské muzeum.

Anežka měla zakázáno od svého ženicha pomáhati při jakékoliv těžší práci. Paní Bělová, abychom o Anežce neměl lečivého mluvit, — bylť dost bystrá, aby neuhodla, že to má pozornosti nejdě — říkala o ní, že aby si práci přímo kradla. Dr. Van Linden dival se jí na ruce, jsou-li dost boblé, a vyptával se jí, co všechno za jeho nepřítomnosti tropila. Chápal jsem to, vždyť se dr. Van Linden vzdává jejího podílů, a je-li práce by byla k jeho chlebu másla nepřidala!

Byl jsem u Bělů již třetí den. Starý Petr odbýval si na pohovce svůj odpovídný spánek, Karel vyjel se sekačím strojem na otavu, paní Bělová myla v kuchyni nádobí a Anežka byla v zahrádce. Seděl jsem v jídelně a prohlížel právě došlé Rampouchovy noviny, komi se opět záložky narývaly. Zrak můj padl právě na krátkou ozáknění poznámku, začínající stereotypně "Aj, aj, aj," když ve přední kuchyně, jako by se posouval Rampouchova čístošlavi, zazněl zvonek.

— "Jdi, Anežko, honem do krámy," volala paní Bělová oknem do zahrádky, "nemám právy na sobě čistou zástěrku."

Anežka oběhla stavení a volala krámovními dveřmi. Avšak přiběhla okamžitě ke mně všecka nelychána do jídelny a pravila, kuckajíc se smíchem: "Vaše nevěsta, Fanyuka Červených, je tady se svým tatínkem! Cheče, abych došla ke smírčímu soudu, aby vás s ní hned oddal? Jděte tam honem a nenechte ji dlouho čekat!" Pokračovala.

Nejí nic blahodárnějšího a radostnějšího než zbavit se rychle bolesti. Se žádným prostředkem se totiž tak rychle nedosáhnete jako s Anker Pain Expellerem. V celém světě hojí tím reumatismus. Cena pouze 25 c. a 50 c. za láhev.

ŠICÍ STROJ NA ZKOUŠKU!

Zaplatíme dovozní! \$11.95 až \$20.

Prodáváme proslulé ELDORADO šicí stroje přímo potřebovateli za velkoochodní cenu a platíme dovozní až do Vaší stanice.

Dáme Vám třicet dnů k vyzkoušení po obdržení stroje a nebude-li se Vám samlavovat, vrátíme Vám peníze, vrátíte-li nám tento stroj.

Náš stroje jsou zaručeny na dvalet. Jsou těmi nejlepšími, jaké mohou být zhotoveny a jsou moderními v každém směru.

Tyto ELDORADO stroje mají kulčková lůžka a jsou nejnadanějšími šicími stroji v tří.

Posleme Vám náš katalog zdarma a z toho dovíte se vše o našem plánu prodávati šicí stroje na zkoušku. Pište si pro katalog hned! Neplatí za šicí stroj \$40.00, když můžete takový, na dvalet zaručený, koupiti za \$20.00. My zaručujeme Vám uspokojení anebo vrátíme Vám peníze! 40x20

JONES BROS. MERCANTILE CO., 1390 West 9th St., Chicago, Mo.

TELLMORE

Jest výtečný druh whisky, jejíž vyhradení rozestřatelí jsou

Atlas Wine and Liquor Co.,
VELKOOCHODNÍCI A IMPORTÉŘI
659-61 Blue Island Ave., CHICAGO, ILLS.

Zaručena dle vládního zákona o čistých potavinách a lékářích. JOHN J. FLORIAN, cestující jednatel.

50,000 KNIŽEK ZDARMA PO POŠTĚ

TAJNÉ NEMOCE MUŽŮ.

Tato kniha obsahuje mnoho vyobrazení, a jest pravým zdrojem vědy pro staré i mladé, kteří trpí slabostí, strascenou mrazivostí, nervosní chorobou, otrávením krve, kaparkou, neduhů žaludeční lodrin a měchýřové. Kniha ta Vám objasní jak se můžete vyléčit doma a jistě. Pište nám český.

Porada zdarma. Ufodní hodiny od 9ti do 5ti Vneděl od 10ti do 2hé odpoledne.

DR. JOS. LISTER & CO.,
40 Jarbom St., 7 A 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a doporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Zdarma

100 balení Conkey's Lice Powder (prášek proti lince) a 100 knížek o drábrů (Poetry Book). Pošlete kteréhokoliv z těchto obchodníků: C. M. Janssek, Webster, Neb.; Dwight J. Reed, David City, Neb.; B. H. Showers, Lincoln, Neb.

Čtete nově vyšlou knihu

VŮDCE KU ZDRAVÍ

(třetí vydání)

EXTRA

EXTRA

kterou původně napsal proslulý **DR. E. C. COLLINS** (Zakladatel Collinsova Léčebného Ústavu)

Dobře známý léčebný ústav "The Collins New York Medical Institute" vydal právě teď novou knihu ve prospěch českého lidu. V knize této můžete se dočísti všelicos o zachování zdraví, jakož i o příznacích, průběhu a léčení rozmanitých chorob. Kniha jest psána v lehkém a dobře srozumitelném slohu — proto ať jí každý náš krajan, muž nebo žena, mládenec anebo panna, přečte, jelto mu to bude k velikému prospěchu pro celý život.

V knize jsou četná krásná vyobrazení, tušová i barevná, kteráž nemálo slouží k lepšímu porozumění věci. Nejsou to žádné hatlaniny, jaké byly některými humbukářskými lékaři mezi Čechy vysílány, ale jest to skutečně poučná, užitečná a potřebná kniha, a níž se mohou lidé naučit mnoho dobrého, jak se vyhnout chorobám, jak si udržet zdraví, v případě choroby jak se léčit a jak rozmanitav nemoce. Kniha obsahuje přes 200 stran (dvě stě) a četnými vyobrazení lidského těla i tajných ústrojí obojího pohlaví. Když člověk přečte tuto knihu, tu zajisté shledá a uzná, že je to kniha vážná a prospěšná a proto bylo by žádouco, aby jí každý náš krajan i krajanka a vůbec každá česká rodina doma měla.

Ať jste zdraví nebo nemocní, pište si pro tuto knihu. Jste-li nemocní, toť na každý pád, dřív než se obrátíte na jiného lékaře neb léčebný ústav, pište pro onu knihu — v ní najdete dobře popsanou svou chorobu jakož i příčiny, z kterých povstala a značce toho, toť se potom lahdeji a dříve vyléčíte. Velikou pochvalu dlužíme Collinsovu léčebnému ústavu, že vydal tuto poučnou knihu a to tím více, že on našel, aby se:

5 tisíc knih zdarma rozdělilo mezi náš národ po celé Americe. Proto objednejte si ji, pokud sásoba stačí. Každý, kdo by chtěl knihu tu dostat, nechť zále na dolo udanou adresu za 10 centů poštovních známek na poštovní dopravu a dostane ji zdarma.

Jak už všeobecně známo jest, lékař účinkující v tomto ústavě z popisů nemocí pozná stav nemocného; jeho velká zkušenost a hluboká věda umožňují mu úspěch v léčení lidí, kteří jsou na sta. ba i na tisíce mil vzdáleni.

Dopisete-li si pro knihu, pošleme Vám jí ihned. Dopisy adresujte:

The Collins New York Medical Institute, (Inc.)
140 West 14th St., New York, N. Y.